

slag, hvis Virkninger for Hovedpunktets Vedkommende, nemlig de 8 Mill. Kr., der skulde indvindes ved Omdannelse af 400,000 Liter 100 Graders Spiritus til 1 Million Flasker Drikkespirit, Drikkebrændevin og Akvavit, afhænger af en Resolution, som skal affattes af Ministerens Kollega Indenrigsministeren. Det afhænger af, hvorvidt Indenrigsministeren resolverer, at disse 400,000 Liter 100 Graders Spiritus skal omdannes til teknisk Sprit, eller hvorvidt de maa gaa ud som Drikkebrændevin og Akvavit. Jeg finder unægtelig, at det havde været rimeligere, om de høje Ministre, inden dette Lovforslag blev fremsat, var kommet til Klarhed indbyrdes over dette Punkt. Det er, ligesom man bag et Taagesløv saa Ejnherierne strides oppe paa de høje Stader; den højtærede Finansminister og den højtærede Indenrigsminister har sikkerlig taget sig en Dyst maaske mere end een Gang om dette Spørgsmaal, og der kan siges meget fra begge Standpunkter derom. Den højtærede Indenrigsminister har øjensynlig ment, at da Kornmangelen er saa stor her i Landet, bør intet af det knappe Korn, der staar til vor Raadighed, anvendes til noget saa overflødigt som Akvavit og Drikkebrændevin, derimod skal det kunne benyttes til teknisk Sprit, og i saa Henseende har der været ført Forhandlinger f. Eks. om Blandinger med Benzol og om andre Blandingsmetoder for at lette Anvendelsen deraf navnlig til Motordrift. Det er det ene Standpunkt. Det andet Standpunkt er den højtærede Finansministers, der særlig ser paa Kassen, og som siger: Nej, Kornet skal omdannes til Drikkebrændevin, selv om det ikke er nogen Nødvendighedsartikel, thi saa kan man indvinde 8 Mill. Kr. til den meget betrængte Statskasse. Og jeg kan som forhenværende Finansminister godt forstaa den Tankegang, der ligger til Grund her, blot synes jeg, at de højtærede Ministre skulde have truffet denne Afgørelse indbyrdes, inden dette Lovforslag blev fremsat, thi det er vanskeligt for Rigsdagen at træffe en endelig Afgørelse paa et saa gyngende Grundlag. Spørgsmaalet om Beskatningen af den tekniske Spiritus berøres ogsaa i høj Grad deraf. Statskassen kan maaske ikke undvære den Indtægt, men man kan jo se forskelligt paa det, efter som Bestemmelsen kun skal gælde, som det her er foreslaet, for $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., eller den tillige skal omfatte de 400,000 Liter 100 Graders Spiritus, som den højtærede Finansminister vil beslægge for sig. Men jeg haaber, at det Ud-

valg, som det er min Agt at foreslaa nedsat, kan faa Klarhed over dette Spørgsmaal, og det vil heller ikke være saa urimeligt, om Udvalget om et saa stort finansielt Spørgsmaal, som dette i Virkeligheden er — thi selv om vi lever i en Millionrulingens Tid, er de 8 Mill. Kr. jo altid en Skilling alligevel —, kom til at øve sin Indflydelse paa, om vi skal indrette os paa den ene eller den anden Maade.

Hvad selve Lovforslagets Realitet angaar, vil jeg sige, at det maaske mere end de fleste andre Forslag, der foreligger, viser, hvilke overordentlig abnorme Tider vi lever i. Det, som en Gang var den fattige Mands Snaps, den jævne Befolknings Drik, er nu blevet hævet op i en Rangklasse og rangerer nu med de tidligere allerdyreste Cognac'er og fineste og sjældneste Likører. Nu kunde man maaske sige, at det er en daarlig demokratisk Politik at gøre den forhenværende Fattigmandssnaps saa overordentlig dyr, at ikke en Gang Middelstanden kan faa nogen som helst Glæde af den. Jeg vil nu her helt holde ude alt, hvad der kan berøre Afholdenheds- og Maadeholdssynspunktet, og blot se paa denne Vare forbrugsmæssigt. Men jeg er alligevel af den Mening, at den højtærede Finansminister har set rigtigt paa dette Forhold, thi Sagen er den, at selv om man tænkte sig, at man slet ikke greb ind her, men at Spiritusfabrikationen fik Lov til at omdanne hele dette Kvantum Brændevin og Akvavit, saa vilde det alligevel ikke blive den fattige Mands Snaps, heller ikke den jævne Mands, det vilde blive ved med at være den rige Mands Snaps, thi den Maksimalpris, vi har, og som en Del naive Mennesker har glædet sig over: 2 Kr. 40 Øre for Akvavit og ned efter for simplere Brændevin, er jo, for at bruge et klassisk Udtryk, kun en Lap Papir. Den har ingen som helst anden Betydning end, at den staar paa Papiret, den er ganske tilsidesat af Praksis, thi enhver ved, at naar man vil købe en Flaske Akvavit, er det ganske anderledes Priser, det drejer sig om. Altsaa selv uden dette Lovforslag vilde Brændevin gaa op i en ganske overordentlig Pris, for saa vidt den overhovedet var paa Markedet. Derfor maa Spørgsmaalet rettelig stilles saaledes: Hvad er rigtigst, enten at private Spekulanter tager denne Fordel, som de utvivlsomt vilde faa, hvis de 400,000 Liter 100 Graders Spiritus blev omdannet af Spritfabrikanterne og kom ind under Maksimalprisens milde Herredømme, eller at Staten tager den?